

**בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל**

עת"מ 48073-07-10 _____ גזאל ואח' נ' שר הפנים ואח'

העותרים :

1. _____ גזאל
2. _____ גזאל
3. _____ גזאל
4. _____ גזאל
5. _____ גזאל
6. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
כולם ע"י ב"כ עו"ד ליאורה בכור, עו"ד אלעד כהנא

נגד

משיבים :

1. שר הפנים
2. מנהל מינהל האוכלוסין
3. מנהלת לשכת מינהל האוכלוסין בירושלים המזרחית
4. ועדת ההשגה לזרים
כולם ע"י ב"כ עו"ד נגה פרנקל

פסק דין

1. העתירה שלפני עניינה החלטת יו"ר ועדת ההשגה לזרים מיום 16.5.10 בה סורבה בקשת העותרים לאפשר לעותרת 1 וילדיה להיכנס לישראל ולשהות בה ולו באופן זמני – וזאת עד להכרעה בהשגה שהגישה העותרת וטרם ניתנה בה החלטה.
2. כרקע לעניין, יצוין כי העותרת הינה תושבת קבע במדינת ישראל. היא נישאה לתושב עזה (מר _____ גזאל) ועברה להתגורר בעזה בשנת 1994. לבני הזוג נולדו 4 ילדים, הם העותרים 2-5. בינואר 2009 נהרג בעלה של העותרת, מר גזאל. לאור ניתוק הזיקה של העותרת לרצועת עזה, לטענתה, הגישה העותרת ביום 29.9.09 בקשה להסדיר את מעמדתם של העותרים 2-5 בישראל. הבקשה נדחתה ע"י משרד הפנים בנימוק לפיו המשפחה נעדרת מרכז חיים בישראל. בשל סירובו של משרד הפנים להסדיר את מעמד העותרים, הוגשה השגה לוועדת ההשגה לזרים. הטענה המרכזית בהשגה היא, כי יש להסדיר את מעמדם של העותרים והם זכאים בדין למעמד. עוד נטען, כי הדרישה לשהות של שנתיים בישראל כתנאי לבקשה, ונוכח נסיבותיה הספציפיות של העותרת, אינה כדין.
3. הטענה המרכזית בעתירה הינה, כי מצבם של העותרים ברצועת עזה הינו בעת הזו "קטסטרופלי". בעתירה נטען, כי חייה של העותרת 1 מתנהלים בצל רודנותה של חמותה,

שמנסה להפריד בין העותרת לבין ילדיה. נטען כי היא נוהגת כלפי העותרת וכלפי ילדיה באלימות ואף מכה אותם. היא גירשה לא אחת את הילדים ואת בני המשפחה מהבית לזמן מה. בנוסף, נתקלת העותרת בבעיה קיומית-ממשית, שכן בעלה לשעבר פרנס את המשפחה כולה וכיום מתקיימים בני המשפחה מתמיכתם של ארגוני צדקה. קרובי המשפחה של בעלה מסרבים לסייע לה כלכלית. המדובר אפוא לפי הנתען בבקשת "חירום" שתכליתה להציל את משפחתה וכי לא ייגרם כל נזק מן הכניסה לישראל עד להכרעה בהשגה. עוד נטען, כי עד היום הקפידה העותרת לקיים את כל התנאים והמגבלות בהיתרי כניסה זמניים שניתנו לה וחזרה לרצועת עזה וכי סיכויי ההשגה עצמה גבוהים. הניסיון מלמד שעלול לחלוף זמן רב עד מתן החלטה בהשגה. לבסוף נטען, כי יו"ר ועדת ההשגה לא נתן משקל מספיק לנסיבות העניין ולא ערך "מאזן נוחות" שהיה בו כדי להביא להיעתרות לסעד שנתבקש.

4. יצוין, כי במהלך הדיון שנערך לפני היום, התקיימו בין הצדדים מגעים להסדרת העניין ללא צורך בהכרעה, וזאת על דרך של העמדת ערובות מספיקות מצד העותרת לשם הבטחת עזיבתה ועזיבת ילדיה את הארץ במקרה ויוחלט כי השגתה נדחית. אולם ב"כ הצדדים לא הגיעו לעמק השווה בעניין זה ובעניין התנאים כאמור, ומטעם זה עמדו על בירור העתירה לגופה.

5. לאחר עיון בחומר שלפני ושמיעת טענות בעלי הדין מסקנתי היא כי דין העתירה להידחות. אכן, כפי שציינה יו"ר ועדת ההשגה, אין המדובר בסעד זמני "רגיל" שכן סעד ביניים נועד מלכתחילה להקפיא את המצב ולא לקבוע מציאות חדשה. ב"כ העותרים ערה למשוכה זו שבסדרי הדין ובדין המהותי, שעליה לצלות. אלא שלא מצאתי בטיעון שלפני כי נעברה משוכה זו, לא כל שכן בעתירה בה נדרש לבסס עילה להתערבות בהחלטת יו"ר ועדת ההשגה שלעיל - ואסביר:

6. מוכן אני להניח, כי יש מקרים בהם ניתן לחרוג מהכלל הבסיסי, לפיו סעד זמני תכליתו שימור המצב הקיים ואין בו כדי להחליף ולקיים את הסעד הסופי המתבקש. אלא שעיון באסמכתאות שהובאו לנדון ובמקרים בהם נעשה הדבר, מראה כי המדובר במקרים חריגים ביותר (ראו למשל [בר"ם 4026/08 מדינת ישראל נ' JAGADESH](#) (לא פורסם, 29.6.08)). לא שוכנעתי מן החומר שלפני כי מצב הדברים הוא כזה שמצדיק התערבות בקביעת יו"ר ועדת ההשגה במקרה זה, כדי שינוי במצב הקיים ומתן היתר כניסה ושהייה בישראל עד להחלטה בהשגה. יצוין בהקשר זה, כי חרף הטענות בעניין המצב הקשה של בני המשפחה, הרי שהעתירה דן הוגשה רק ביום 27.7.10 בעוד שההחלטה בנדון התקבלה עוד ביום 16.5.10. בהתעלם מהשיהוי הדיוני שבנדון, יש בכך כדי להצביע על מצב דברים שאינו מהווה מצב חירום כפי שטוענת לו העותרת. גם מהעתירה עצמה עולה כי עיקר הסיבה לפניה לבית המשפט בעת הזו אינה דווקא החמרה במצב הקיים אלא "הגדשת הסאה" בעיכוב

בטיפול בוועדת ההשגה. זאת ועוד, עת הוגשה העתירה, ההליך לפני ועדת ההשגה לא התקדם שכן תגובת המשיבים לא הוגשה וניתנו אורכות להגשתה. אלא שביני לביני ועד לדיון שהתקיים לפני, הסתבר כי הוגשה התגובה לוועדת ההשגה וכעת על העותרים להגיב לתגובה. מכאן שההליך לפני ועדת ההשגה מתקדם וצפוי להגיע לכדי הכרעה. בנתון זה, של זמן, יש גם כן כדי למעט מן הבסיס העובדתי והמשפטי של העתירה דנן. זאת ועוד, כעולה מתגובת המשיבה וגם מן הדיון שהיה לפני, הוצע לעותרת עוד בהחלטת המשיב מיום 2.12.09 לפנות לוועדה ההומניטארית הפועלת לפי סעיף 1א3 [לחק האזרחות והכניסה לישראל](#) (הוראת שעה), תשס"ג-2003. אלא שהעותרת מטעמיה בחרה שלא לעשות כן. בדיון לפני ומשנתבקש הסבר לכך, נטען כי הדבר לא נעשה שכן על פניו סיכויי הליך מעין זה אינם גבוהים וספק הוא אם המקרה נכלל בנהלים הקשורים לעניין. עם זאת אציין, כי משעה שהמשיב עצמו הפנה את העותרים לאפיק זה לא רק במסגרת ההחלטה הראשונית אלא גם במסגרת התשובה לוועדת ההשגה (מיום 25.8.10), ואף בדיון לפני עשה כן תוך שהוא מודיע שלא יטענו כנגד העותרים טענות סף הקשורות לנוהל מסוג הטענות מהן חששה העותרת, הרי שמשמעות הדבר היא שקיים היה עוד מחודש דצמבר 2009, ובוודאי בעת הזו, אפיק חלופי להסדרת מעמד העותרים שלא מוצה. גם בנתון זה יש כדי להוביל למסקנה לפיה לא נפל פגם המצדיק התערבות בית משפט זה בהחלטת יו"ר ועדת ההשגה שלא ליתן סעד זמני שיאפשר כניסת העותרים מרצועת עזה לישראל עד למתן ההחלטה בהשגה. משזו מסקנתי, איני נדרש להביע עמדה במחלוקת שבין הצדדים באשר לסיכויי ההשגה עצמה.

7. התוצאה היא, כי במצב דברים זה ולעת הזו, דין העתירה להידחות - וכך אני מורה. אין צו להוצאות.

המזכירות תמציא פסק הדין לב"כ הצדדים באמצעות הפקסימיליה.

ניתן היום, ז' בתשרי תשע"א, 15 בספטמבר 2010, בהעדר הצדדים.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, תקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)